

Sygn. akt II Ca 161/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Sławomir Krajewski (spr.)

Sędziowie SSO Marzenna Ernest

SSO Elżbieta Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2013 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi B. H. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa B. H.

przeciwko Bankowi (...) S.A. w W.

o zapłatę

zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie, z dnia 9 listopada 2011 roku, wydanym w sprawie II Ca 857/11

postanawia:

I. odrzucić skargę,

II. przyznać adwokatowi M. M. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 553,50 zł (pięćset pięćdziesiąt trzy złote i pięćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

UZASADNIENIE

Powódka B. H. wniosła skargę o wznowienie postępowania, żądając wznowienia postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 9 listopada 2011 roku, sygn. akt II Ca 857/11 i uchylenia powyższego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Myśliborzu oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz skarżącej kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.

Jako podstawy wznowienia postępowania wskazano:

1. oparcie zaskarżonego wyroku pośrednio na podstawie przepisu art. 95 Prawa bankowego, co do którego Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 15 marca 2011 roku, sygn. P 7/09, orzekł, że art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, póź. 1075), w zw. z art. 244 § 1 i art. 252 k.p.c., w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji,

2. brak należytego reprezentowania strony powodowej, której odmówiono ustanowienia pełnomocnika z urzędu, a dodatkowo pozbawienie powódki możliwości działania wskutek naruszenia przepisów postępowania.

W zakresie dochowania terminu do wniesienia skargi skarżąca stwierdziła, iż o terminie do wniesienia skargi dowiedziała się telefonicznie w dniu 29 stycznia 2013 roku, od Stowarzyszenia (...) w P.. Dodała, iż zaraz po powzięciu tej informacji złożyła skargę, wobec czego jest przekonana, że nastąpiło to przed upływem terminu wskazanego w art. 407 kpc.

Skarżąca wniosła wreszcie o przeprowadzenie dowodu z treści orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 15 marca 2011 roku, sygn. P 7/09 (Dz. U. z dnia 05 kwietnia 2011 r.) oraz dowodów z akt sprawy Sądu Rejonowego w Myśliborzu sygn. I C 9/11 oraz Co 75/12.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Analizując treść skargi, zwłaszcza po jej sprecyzowaniu przez ustanowionego na rzecz skarżącej pełnomocnika z urzędu, wskazać należy, że skarga o wznowienie postępowania została oparta na podstawach wznowienia, normowanych w art. 401¹ kpc i art. 401 pkt 2 kpc.

W odniesieniu do tej pierwszej podstawy wskazać należy, że mimo powołania odpowiedniego przepisu i powołania się na konkretny wyrok Trybunału Konstytucyjnego, skarga w tym zakresie de facto nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Zgodnie z art. 401¹ kpc można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Przepis ten nawiązuje do art. 190 ust. 4 Konstytucji, który przewiduje, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, stanowi podstawę do wznowienia postępowania.

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2009 roku (I Cz 62/09) przekonywająco stwierdzono, że skarga o wznowienie służy stronom w każdej sprawie, w której przed wydaniem orzeczenia Trybunału zapadło prawomocne rozstrzygnięcie na podstawie przepisu uznanego następnie przez Trybunał za niezgodny z Konstytucją.

Tymczasem w rozpoznawanej sprawie wyrok Trybunału Konstytucyjnego zapadł i został opublikowany w Dzienniku Ustaw przed wydaniem prawomocnego wyroku z dnia 9 listopada 2011 roku.

W efekcie skarga nie może być oparta na takiej podstawie wznowienia.

Dodania wymaga, że przedmiotowy wyrok Trybunału Konstytucyjnego w żadnym razie nie może jednocześnie stanowić dowodu z dokumentu i dalej stanowić podstawy do wznowienia postępowania, w trybie art. 403 § 2 kpc, tym bardziej, że nie można przyjąć, że nie istniała możliwość powołania się na ten wyrok Trybunału opublikowany w Dzienniku Ustaw w kwietniu 2011 roku, w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu odwoławczego z dnia 9 listopada 2011 roku.

W odniesieniu natomiast do drugiej podstawy wznowienia wystarczającym jest stwierdzenie, że tak opierana skarga jest spóźniona.

Zgodnie, bowiem z art. 407 § 1 kpc skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji (to jest gdy skarga jest oparta na art. 401 pkt 2 kpc) - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy.

W okolicznościach sprawy powódka o wydaniu wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 9 listopada 2011 roku dowiedziała się najpóźniej w dniu 14 grudnia 2011 roku, kiedy to na jej uprzedni wniosek został jej doręczony odpis tego wyroku wraz z uzasadnieniem.

Stąd termin do wniesienia skargi na aktualnie analizowanej podstawie upłynął bezskutecznie w dniu 14 lutego 2012 roku i niniejsza skarga, wniesiona w dniu 1 lutego 2013 roku, została złożona z jego uchybieniem.

Zgodnie z art. 410 § 1 kpc sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisane terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w punkcie I sentencji postanowienia.

Orzeczenie o kosztach nieopłacone pomocy prawnej udzielonej skarżącej w niniejszym postępowaniu z urzędu zapadło na podstawie § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.